

[Ellemann-Jensen]

års erhvervs politik. Vi finder ikke, at der med den usikkerhed, som ministeren har bekræftet her fra talerstolen, er nogen rimelighed i at gå ind i et så omfattende arrangement.

Ministeren sagde her, at der ikke er klare tilsagn om kvoter, man kan arbejde med. Ja men kan ministeren så ikke se mangelen på logik i den konstruktion, man arbejder efter, hvor man på den ene side forestiller sig, at man i de kommende år kan fortsætte med at producere det samme, som man producerer for øjeblikket – ja, endda med en svag stigning – og hvor man på den anden side forestiller sig, at dette kan ske til stigende priser, nemlig prisstigninger på 10 pct. om året? Kan ministeren ikke se, at disse to ting ikke hænger sammen med den situation, der er gældende på de internationale stålmarkeder for øjeblikket, at der ikke er noget perspektiv i dette her?

Ministeren har vel også grundigt læst de følsomhedsberegninger, som man, som jeg sagde før, reelt og åbent har lagt frem fra stålværkets side, og som ministeren også meget reelt har givet til folkettinget, og hvoraf fremgår, at der kun skal marginale forskydninger til, for at hele regnestykket falder sammen.

Situationen bliver jo derefter ikke en lukning af værket, nej, det bliver enorme fremtidige statslige udgifter, og det i en situation, hvor sovepuden er lagt til rette, ganske som den er lagt til rette i f. eks. svensk stålindustri, og hvor det, der bliver tale om, så bare bliver nye kommende voldsomme statslige udgifter, og hvor de erhvervsøkonomiske perspektiver får lov til at blive trængt i baggrunden.

Det ser jo ud til efter debatten her i dag, at ministeren har sit flertal; støttepartierne er på plads, hr. Brusvangs overordnede politiske hensyn har endnu en gang sparet ham for besværet med at indtage en holdning til et konkret problem, og SF skal såmænd nok undlade at stemme til sidst. Derfor vil ministeren få det igennem med sit knebne flertal, men det vil jeg ikke lykønske ministeren med, for ministeren binder sig herved til at levere støtte i fremtiden, når og hvis forudsætningerne brister, og ministeren vil derfor i den kommende tid få endnu vanskeligere ved at finde på gode forklaringer på, hvorfor man fra statens side, fra regeringens side ik-

ke er i stand til at få råd til øgede generelle erhvervsfremmende foranstaltninger.

Jeg kan til slut sige, at ministeren såmænd ikke behøver at være så usikker over for de omtalte finanspolitiske virkninger, for hans kollega finansministeren har rent faktisk så sent som i sidste uge leveret et dokument til folkettinget, hvoraf fremgår, at man i det nye skøn over det katastrofale store underskud på statens drifts-, anlægs- og udlånsbudget rent faktisk regner med at skulle bruge 600 mill. kr. i år på det, der omtales som statsstøtte til stålværket. Så når jeg taler om »over en halv milliard kroner«, har jeg faktisk hentet tallet fra et dokument, finansministeren har skrevet under.

Askjær Jørgensen (FP):

Troværdigheden af ministerens forslag blegner voldsomt, når ministeren modsiger sig selv voldsomt. Ministeren hævder gang på gang, at der er tale om en halv milliard kroner i valutaindtjening. I samme åndedrag eller umiddelbart efter siger ministeren: jeg aner intet om, hvor meget stål vi vil kunne sælge; jeg aner intet om, hvad det vil koste.

Hvordan skal vi tro på, at vi sælger stål for en halv milliard kroner i det hele taget, når ministeren ikke aner noget om, hvad stål vil koste, og hvor meget vi sælger?

Det er utroværdighed, så det klodser, hr. industriminister. Det kan ikke passe, at folkettinget skal stå model til, at ministeren kommer her og siger, at vi er sikre på en valutaindtjening på en halv milliard kroner, hvorefter han siger, at han ikke aner, om man kan sælge det, vi skal producere. Den går altså ikke; det er stridt, det er for groft!

Det er trist, vi har en industriminister, der står her og siger, at han ikke er i stand til at redegøre for det finanspolitiske i denne situation. Ministeren nævnte intet om det, jeg hentydede til, nemlig at det vil koste 3 eller 4 eller 7 eller 10 gange så mange arbejdspladser andetsteds i landet. Har vi virkelig en industriminister, der ikke har føling med, hvordan det virker økonomisk, når vi bruger mange penge? Ved ministeren intet om, at det belaster erhvervslivets rentesituation, lånemuligheder og mange andre ting, når man bruger så store beløb? Det er trist, hvis industriministeren ikke ved noget om det.